

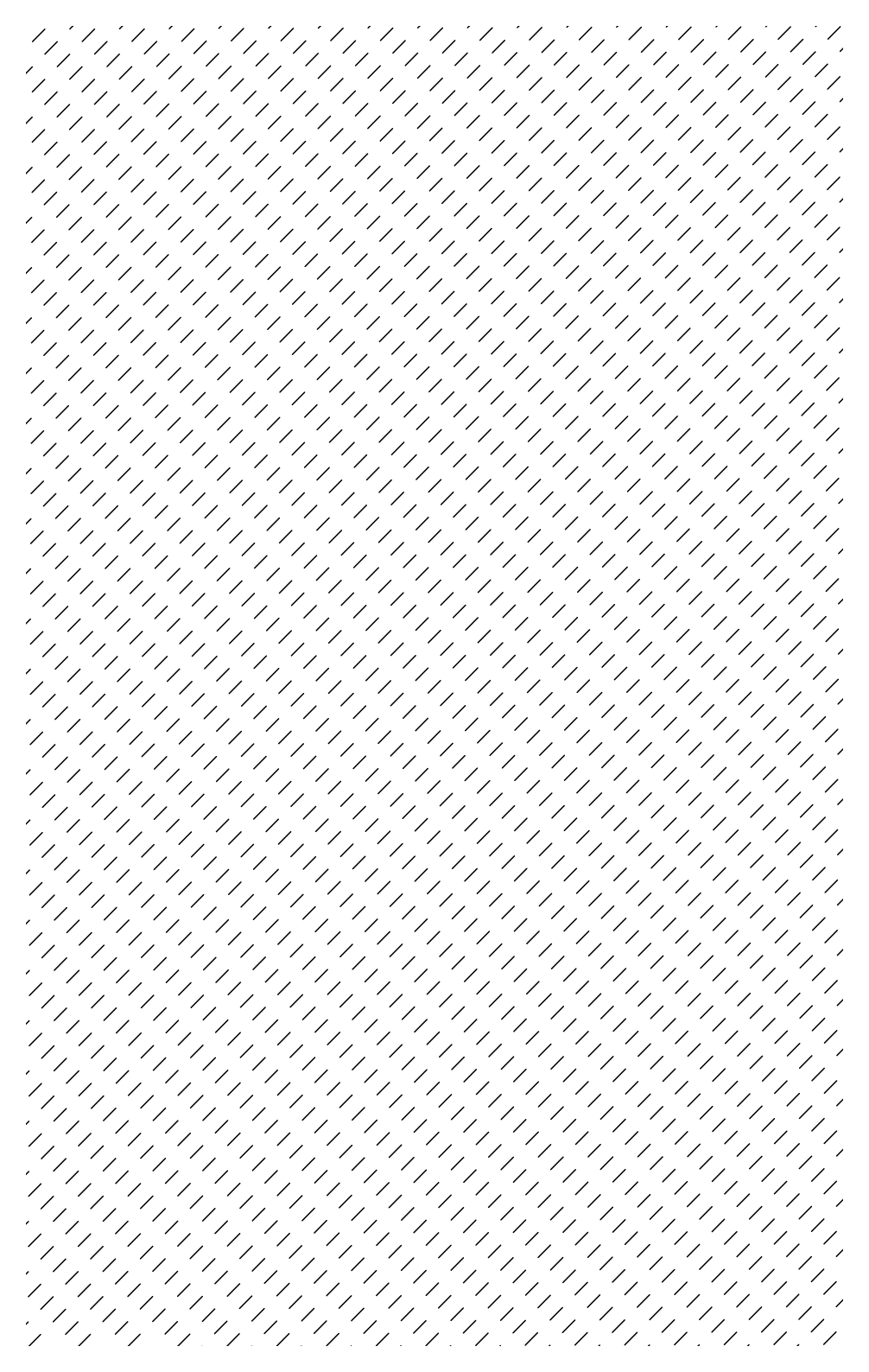
Suburbial

Antoni Dalmasas

PRÒLEG DE JAUME AULET

XVIII PREMI DE POESIA JOAN PERUCHO «VILA D'ASCÓ»

Saldonar.

Suburbial

ANTONI DALMASES

Suburbial

Saldonar.

Suburbial d'Antoni Dalmases és el llibre guanyador del XVIII Premi de Poesia Joan Perucho «Vila d'Ascó».

Maria Montané Montané, Joan López Carrillo,
Jordi Grau Pi, Albert Guiu Bagés i Francesc Gil-Lluch
han estat els membres del jurat.

Suburbial

© del text: Antoni Dalmases, 2024

© de la fotografia de la coberta: Wolfgang Rottmann, 2024

© d'aquesta edició: Edicions Saldonar, 2024

Primera edició: març del 2024

Publicat per Edicions Saldonar

Alfambra, 16, 5è 2a

08034 Barcelona

edicions@saldonar.com

www.saldonar.com

Edició i producció: Francesc Gil-Lluch

Disseny de la col·lecció: Enric Muñoz

Disseny de la coberta i maquetació: Octavi Gil Pujol

Distribució: UDL

Thema: DC, DCC, DCF

ISBN: 978-84-19571-32-8

Dipòsit legal: B 449-2024

Saldonar forma part de l'associació
d'editorials independents Llegir en Català.

Aquest llibre s'ha imprès amb paper procedent de boscos gestionats de manera sostenible, un òfset cru de 90 grams, i s'ha compaginat amb la tipografia Sabon en cos 10,5.

Els titulars del *copyright* tenen els drets reservats.

Taula

EL SUBURBI DE LA POESIA,
per Jaume Aulet 9

U, 21

DOS, 47

CALAIX, 73

U

Ço que veig crec, e del pus no cur.

BERNAT METGE

La finestra és un llibre
que obres cada matí
i pels marges dels versos
hi vessen les paraules,
ressò i brogit constant
de mots que se t'escapen.
El món que explica on ets
i el perquè de les coses
té el punt marcant la pàgina
que encara has de llegir,
quan alces la persiana.

Aquesta nit he somiat
la conversa amb un poeta
que em donava la raó
tota l'estona.
Al final m'hi he empipat.

Un sofà esventrat que ocupa
la vorera ja fa dies, dificulta
el pas per davant del Bar Galàxia,
on un grup d'homes xerren a crits,
a peu dret. Fumen i beuen cerveses,
conyac i carajillos i barreges,
N'hi ha un que, molt sec i desnerit,
en samarreta imperi, mostra braços
i cames bigarrats amb tatuatges
verds i blaus i rosats que se li enfilen
com serps pel coll. Riu ben esdentegat
i dona cops de colze buscant còmplices
de broma i de rialla dient «eh?, eh?».
Passo per entremig de la cridòria
i somric, culpable no sé de què.

Passejar com si res,
girant els ulls per esquivar
el desgraciat tolit que demana diners
brandant un got del McDonald's
ajagut a la porta del súper,
perdut en la indolència general,
invisible.
Paperots i bosses de plàstic
voleien pel carrer.
Estat del benestar.

